

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bořivoje Hájka a soudců Mgr. Radka Kopsy a JUDr. Marty Vršanské ve věci žalobce **Lesy České republiky, s.p.**, se sídlem Přemyslova 1106, Hradec Králové, IČ 42196451, za účasti vedlejšího účastníka na straně žalobce **ČR – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, Územní pracoviště Hradec Králové**, Horova 180, Hradec Králové, proti žalovaným **1. Městys Choltice**, se sídlem Pardubická 78, Choltice, IČ 00273643, zast. JUDr. Šárkou Veskovou, advokátkou se sídlem Palackého 359, Hradec Králové a **2. JV Capital a.s.**, se sídlem Lannova 1540/26, Praha 1 - Nové Město, IČ 28490321, zast. JUDr. Josefem Matyášem, advokátem se sídlem Hořická 974, Hradec Králové, **o určení vlastnictví České republiky s právem hospodařit pro Lesy ČR, s.p.**, k odvolání žalobce a vedlejšího účastníka na straně žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 31.5.2013 č.j. 5 C 91/2011-423, ve znění opravného usnesení ze dne 28.1.2014, č.j. 5 C 91/2011-476, **t a k t o :**

- I.** Rozsudek okresního soudu se v odvoláním napadených výrocích III a IV **p o t v r z u j e**, a to ve výroku III v tomto správném znění:

Žaloba, kterou se žalobce domáhal určení, že Česká republika je vlastníkem pozemku p.č. 999, vytvořeného geometrickým plánem č. 581-121/2012 ze dne 17.10.2012,

zhotoveným Václavem Hodačem s.r.o., GEODETICKÉ SLUŽBY, Novoměstská 626, Chrudim, s právem hospodařit pro Lesy České republiky, s.p., **se z a m í t á .**

- II.** Žalobce a vedlejší účastník na straně žalobce jsou povinni společně a nerozdílně nahradit 1. žalovanému náklady odvolacího řízení 13.066,50 Kč k rukám jeho zástupce, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III.** Žalobce a vedlejší účastník na straně žalobce jsou povinni společně a nerozdílně nahradit 2. žalovanému náklady odvolacího řízení 8.618,10Kč k rukám jeho zástupkyně, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem okresní soud ve výroku I zastavil řízení ohledně určení vlastnictví České republiky s právem hospodaření pro Lesy České republiky, s.p., IČ 42196451, k pozemkovým parcelám vytvořeným geometrickým plánem č. 581-121/2012 ze dne 17.10.2012, a to: st.p.č. 231/10, pozemkové parcely č. 997, pozemkové parcely č. 998 v katastrálním území Choltice, část obce Choltice. Výrokem II okresní soud určil, že Česká republika je vlastníkem pozemků označených jako pozemkové parcely č. 231/8, 231/9, 231/11 a 996, vytvořených geometrickým plánem č. 581-121/2012 ze dne 17.10.2012, zhotoveným Václavem Hodačem s.r.o. GEODETICKÉ SLUŽBY, Novoměstská 626, Chrudim, s právem hospodařit pro Lesy České republiky, s.p., IČ 42196451. Ve výroku II okresní soud zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal určení, že je vlastníkem pozemkové parcely č. 999 („správně má být 756/3“) vytvořené geometrickým plánem č. 581-121/2012 ze dne 17.10.2012, zhotoveným Václavem Hodačem s.r.o. GEODETICKÉ SLUŽBY, Novoměstská 626, Chrudim. Výrokem IV okresní soud rozhodl, že účastníci nemají proti sobě právo na náhradu nákladů řízení. Konečně okresní soud rozsudkem vyslovil, že nedílnou součástí rozsudku je geometrický plán č. 581-121/2012 ze dne 17.10.2012, zhotovený Václavem Hodačem s.r.o. GEODETICKÉ SLUŽBY, Novoměstská 626, Chrudim.

Žalobce se domáhal určení vlastnictví ve prospěch České republiky k pozemku p. č. st. 231 v katastrálním území Choltice. Tento pozemek není zapsán na listu vlastnictví. Okresní soud vyšel ze zjištění, že uvedený pozemek se nachází zčásti na pozemku parc. č. 756/3, zčásti na pozemku parc. č. 757/1, a na pozemku parc. č. 758/1, (pozemky ve zjednodušené evidenci – parcely původ. pozemkový katastr), v k. ú. Choltice. Na pozemku je umístěna stavba obytného domu tzv. Lesovny (bytový dům č.p. 176), a stavba hospodářské budovy bez č.p./č.e., sloužící nájemníkům Lesovny, přičemž žalobce je vlastníkem těchto budov, byty pronajímá. Budovy nejsou zapsány v katastru nemovitostí a nejsou zkolaudovány. Prvý

žalovaný učinil dne 18.2.2008 písemné prohlášení o přechodu vlastnického práva k pozemkům na obec Choltice na základě z.č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí. Předmětem prohlášení se stalo vlastnické právo k pozemkům ve zjednodušené evidenci – parcely původ. pozemkový katastr: p. č. 756/3 (výměra 4782 m²), p. č. 758/1 (výměra 2854 m²), p. č. 760/5 (výměra 116 m²), p. č. 761/4 (výměra 364 m²), p. č. 763/1 (výměra 1.584 m²) a p. č. 763/3 (výměra 201 m²). Tyto pozemky byly (dle prohlášení) ve vlastnictví České republiky, a ke dni 23.11.1990 k nim příslušelo právo hospodaření Místnímu národnímu výboru v Cholticích, s tím, že obec s nimi hospodařila ke dni 24.5.1991. V průběhu řízení byl Václavem Hodačem s.r.o., GEODETICKÉ SLUŽBY, Novoměstská 626, Chrudim, vypracován geometrický plán č.581-121/2012 ze dne 17.10.2012, (dále jen geometrický plán), kterým byly vymezeny sporné pozemky. Z pozemku parc. č. 758/1 byl tímto geometrickým plánem oddělen stavební pozemek č. st. 231/8, na němž se nachází budova Lesovny, stavební pozemek č. st. 231/9, na němž se nachází část hospodářské budovy, a zbývající část byla označena parc. č. 996. Z pozemku parc.č. 757/1 byla oddělena část, označená jako stavební parcela. č. st. 231/10, na níž se nachází další část hospodářské budovy. Zbývající dvě části uvedeného pozemku byly nově označeny jako parc. č. 997 a parc. č. 998. Konečně z pozemku parc. č. 756/3 byl oddělen díl, nově označený jako parc. č. 999 a pozemek st. p. č. 231/11, na němž se nachází zbývající část hospodářské budovy. Všechny pozemky se nacházejí v katastrálním území Choltice, části obce Choltice.

Prvý žalovaný zveřejnil na své úřední desce v období od 8.4.2008 do 24.4.2008 úmysl prodat pozemek parc. č. 756/3, a tento záměr byl projednán a schválen usnesením zastupitelstva ze dne 24.4.2008. Žalobce proti tomuto záměru neměl žádné námítky. Dne 17.6.2008 byla vytyčena hranice tohoto pozemku Ing. Hložkem, čemuž byl přítomen též pracovník žalobce. K vytyčení hranice pozemku p. č. 756/3 neměl žalobce žádných připomínek. Pozemek p. č. 756/3 proto první žalovaný kupní smlouvou ze dne 26.8.2008 prodal společnosti PVJ consult a.s. Do katastru nemovitostí bylo její vlastnické právo vloženo s účinky ke dni 3.9.2008. Společnost PVJ consult a.s., uvedený pozemek kupní smlouvou ze dne 12.2.2009 prodala 2. Žalovanému. Jeho vlastnické právo bylo do katastru nemovitostí vloženo 19.10.2009, s právními účinky vkladu ke dni 12.10.2009. Okresní soud vzal dále za prokázané, že žalobce do roku 2010 neprojevil o sporné pozemky zájem.

Žalobce vzal v průběhu řízení zpět žalobu na určení vlastnictví k pozemkům st. p. č. 231/10, pozemkové parcele č. 997 a pozemkové parcele č. 998, neboť jeho vlastnické právo k těmto pozemkům, jak vyplývá ze zápisu v katastru nemovitostí, není zpochybněno. Okresní soud proto řízení o této části žaloby zastavil, ač to v odůvodnění výslovně neuvedl, podle § 96 odst. 2 o.s.ř.

Okresní soud po provedeném dokazování uzavřel, že u prvního žalovaného nedošlo k naplnění jednoho z nutných zákonných předpokladů pro nabytí vlastnictví k pozemkům obcí, dle ust. § 1 zákona č. 172/1991 Sb., když nebylo prokázáno, že by první žalovaný ke dni 24.5.1991 s předmětnými nemovitostmi skutečně hospodařil. Podle závěrů okresního soudu první žalovaný své právo hospodaření s předmětnými pozemky k uvedenému datu fakticky nerealizoval. Proto okresní soud žalobě vyhověl, a určil, že žalobce je vlastníkem pozemku

parc. č. 996, kde je zahrada obklopující Lesovnu, pozemku parc. č. st. 231/8, na němž se nachází Lesovna a pozemků parc. č. st. 231/9 a 231/11, na nichž se nachází stavba hospodářské budovy, užívané nájemci Lesovny.

Konečně okresní soud dospěl k závěru, že část pozemku parc. č. 756/3, oddělená geometrickým plánem, a označená jako parc. č. 999, je vlastnictvím druhého žalovaného. Uzavřel totiž, že jak společnost PVJ consult a.s., tak druhý žalovaný, neměli důvodu pochybovat o vlastnickém právu prvního žalovaného k pozemku parc. č. 756/3 a o oprávnění prvního žalovaného s tímto pozemkem nakládat. Byli tedy v dobré víře, že nabývají vlastnické právo k tomuto pozemku od vlastníka. Okresní soud proto žalobu, kterou se žalobce domáhal určení svého vlastnického práva k části pozemku parc. č. 756/3, označené jako pozemek parc. č. 999, zamítl. Citoval přitom nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. II ÚS 77/2000 a sp. zn. I ÚS 143/2007, z nichž plyne, že „vlastnické právo dalších nabyvatelů, pokud své právo nabyli v dobré víře, požívá ochrany a nezaniká, a to v souladu s článkem 11 Listiny a s ústavními principy právní jistoty a ochrany nabytých práv. Interpretace opačná, podle níž dodatečným odpadnutím právního důvodu, na základě kterého nabyl vlastnictví kterýkoli z právních předchůdců vlastníka, tento vlastník pozbývá vlastnické právo, ač mu čl. 11 Listiny a ustanovení § 123 obč. zák. poskytují ochranu, narušuje celý koncept právní jistoty a ochrany nabytých práv“.

Pouze proti výroku III, jímž byla zamítnuta žaloba o určení vlastnického práva žalobce k pozemku parc. č. 999, podali odvolání žalobce a vedlejší účastník na straně žalobce.

Vedlejší účastník namítl, že tvrzení druhého žalovaného o jeho dobré víře při nabytí pozemku je účelové. K prodeji pozemku druhému žalovanému došlo pět měsíců od koupě pozemku předchozím vlastníkem, druhý žalovaný, stejně jako jeho právní předchůdce, musel vidět a ostatně to potvrdil i v kupní smlouvě, jaký je faktický stav pozemku, tedy že náleží k bytovému domu č.p. 176, tvoří s ním jeden funkční celek, který je oplocen. Na části pozemku se nachází část hospodářských budov, sloužících obyvatelům bytového domu, a pozemek užívají obyvatelé bytového domu a je jimi obhospodařován, zatímco obec Choltice s pozemkem nehospodaří a nestará se o něj. Druhý žalovaný se mohl též přesvědčit o poloze pozemku v katastrální mapě. Vedlejší účastník dále namítl, že první žalovaný byl po dobu 17 let ve vztahu ke spornému pozemku pasivní, nenavrl zápis svého vlastnictví k němu do katastru nemovitostí, ač tak mohl již od roku 1991 učinit. K jednostrannému prohlášení přistoupil až v únoru 2008. Po celou dobu s pozemkem fakticky hospodařili právní předchůdci žalobce. Vedlejší účastník na straně žalobce navrhl změnu výroku III a vyhovění žalobě ohledně pozemku parc. č. 999.

Žalobce namítl, že pozemek p. č. 999 má sdílet stejný právní osud, jako ostatní pozemky, které tvoří parcelu parc. č. st. 231. Bytový dům a hospodářská budova sice do současné doby nejsou zkolaudovány ani zapsány v katastru nemovitostí, ale je zřejmé, že tvoří se zmíněnou parcelou, tedy i se sporným pozemkem č. 999 jeden funkční celek. Celý pozemek p.č. st. 231 je třeba pokládat za zastavěný uvedenými stavbami. Pokud jde o dobrou víru druhého žalovaného a jeho právního předchůdce, žalobce poukázal na skutečnost, že společnost PVJ konsult, a.s., je personálně propojena s druhým žalovaným osobou Jany

Pavlíkové. Tvrzení druhého žalovaného o jeho dobré víře při nabytí nemovitosti je účelové. Předmětem kupních smluv byl pozemek p.č. 756/3, původ pozemkový katastr, přičemž ze snímku pozemkové mapy, jakož i ze skutečného stavu muselo jak druhému žalovanému, tak jeho právnímu předchůdci být zřejmé, že pozemek je celý zastavěný, neboť parcela p. č. 753/1 tvoří jeden funkční celek s ostatními pozemky, na nichž se nachází jak budova bytového domu, tak hospodářských stavení, je s nimi oplocena a je užívána obyvateli bytového domu. Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 172/1991 Sb. mohly do vlastnictví obcí přejít jen nezastavěné pozemky. Sporný pozemek proto do vlastnictví obce přejít nemohl. Tvrzení o dobré víře druhého žalovaného je dle žalobce oslabeno i tím, že pozemek byl přeprodán v tak krátké době z právního předchůdce druhého žalovaného na druhého žalovaného, zejména s ohledem na to, že jde o dva personálně propojené subjekty. Navrhl změnu výroku III napadeného rozsudku a určení svého vlastnického práva k pozemku p.č. 999 s právem hospodařit pro Lesy České republiky.

Prvý žalovaný navrhl potvrzení napadeného výroku jako věcně správného. Poukázal na skutečnost, že sám nepodal odvolání proti výroku II rozsudku, když tento koresponduje s uspořádáním vztahů mezi účastníky, které navrhoval v rámci mimosoudních jednání. Nicméně závěry okresního soudu o tom, že první žalovaný nenabyl vlastnické právo k předmětným pozemkům, pokládá za nesprávné. Sporné pozemky byly státem konfiskovány nejprve dekretem prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. původnímu vlastníku Leopoldu Thun Hohensteinovi, poté byly svěřeny krátce do správy právnímu předchůdci žalobce. Poté je nabyl do svého vlastnictví na základě přidělu rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 18.12.1946, č.j. 475025 – IX/A3 právní předchůdce prvního žalovaného, který též za takto nabytý přiděl zaplatil státem určenou peněžitou částku. K zániku jeho vlastnického práva jako samostatného subjektu došlo v souvislosti se zrušením obecního zřízení, kdy pozemky jako obecní majetek byly zahrnuty do masu národního majetku. První žalovaný je přesvědčen, že splnil podmínky zákona č. 172/1991 Sb. Citoval náleží Ústavního soudu ČR sp. zn. III ÚS 2176/2013, z ledna 2014, z něhož mimo jiné vyplývá, že je třeba dát přednost zájmům (vlastnickému právu) obce, kolidujícímu se zájmy státu (státního podniku) k tzv. historickému majetku obcí. Odkázal dále na náleží Ústavního soudu ČR sp. zn. II ÚS 2876/2013, z listopadu 2013, dle něhož „vlastnictví k tzv. historickému majetku přešlo na obce účinností zákona č. 172/1991 Sb., tedy na základě aktu, jehož autorem je stát. Již tato skutečnost dle Ústavního soudu vyloučila v obecné rovině dobrou víru státu k historickému majetku obcí, byť s ním z různých důvodů i nadále fakticky nakládal s tím, že není ani vyloučeno, aby těmto dalším nabyvatelům majetku byla jako doba oprávněné držby započtena i doba jdoucí po dni účinnosti zákona č. 172/1991 Sb.“

První žalovaný je přesvědčen, že o pozemky pečoval náležitým způsobem. Starostka obce v letech 1990 – 1994 osobně informovala nájemníky Lesovny o tom, že pozemky kolem Lesovny jsou obecní. Od března 1992 do 6.6.2007 bylo vedeno soudní řízení o určení vlastnictví k rozsáhlému komplexu majetku obce, kde proti žalobci Bertholdu Thun Hohensteinovi vystupoval jako žalovaný a vlastník předmětného majetku žalobce, který hájil své vlastnické právo mimo jiné i k předmětným pozemkům. Tento jeho postup nelze hodnotit jako nedostatek zájmu o správu pozemků. Naopak to byl žalobce, který byl v průběhu tohoto soudního řízení zcela pasivní a vyčkával jeho výsledku. Ani po skončení zmíněného soudního

řízení žalobce neuplatňoval žádné požadavky ohledně tohoto majetku. S ohledem na výsledek soudního sporu proto první žalovaný provedl v únoru 2008 zápis svého vlastnického práva k předmětným pozemkům i dalším nemovitostem dle zákona č. 172/1991 Sb. Tento stav pak nebyl činěn sporným ani při společném jednání dne 22.4.2008, týkajícím se mimo jiné i sporných nemovitostí. Proto právní předchůdce druhého žalovaného při nabytí pozemku č. 756/3 dle zjednodušené evidence v srpnu 2008, ani druhý žalovaný při jeho nabytí v dubnu 2009, neměli důvod pochybovat o vlastnickém právu prvního žalovaného. Žalobce poprvé uplatnil nějaký nárok až v prosinci 2010, a to pouze k pozemku č. 758/1 dle zjednodušené evidence. O tvrzeném právu žalobce k předmětnému pozemku se druhý žalovaný dozvěděl až z obsahu žaloby v této věci. První žalovaný se proto domáhá ochrany nabytých práv druhého žalovaného.

Druhý žalovaný navrhl potvrzení napadeného výroku III rozsudku okresního soudu. Zdůraznil, že neměl žádný důvod pochybovat o vlastnickém právu svého právního předchůdce k předmětným pozemkům, ani o vlastnickém právu prvního žalovaného.

Odvolací soud v odvolacím řízení postupoval ve smyslu čl. II, bod 2. zákona č. 293/2013 Sb. podle občanského soudního řádu ve znění účinném do dne 31.12.2013.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek okresního soudu pouze v tom rozsahu, v němž byl napaden, tedy ve výroku III a souvisejícím výroku nákladovém, a to včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo. Odvolání žalobce a vedlejšího účastníka na straně žalobce neshledal důvodnými.

Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného okresním soudem. Předmětem odvolacího řízení zůstal požadavek žalobce na určení jeho vlastnického práva s právem hospodařit pro Lesy ČR k pozemku parc. č. 999, vytvořeného oddělením z pozemku parc. č. 756/3 původ. pozemkový katastr. V důsledku rozhodnutí okresního soudu, dle jeho pravomocných výroků I a II, je žalobce vlastníkem stavebních pozemků pod budovou č.p. 176 a hospodářskými budovami k ní náležejícími (č. st. 231/8, č. st. 231/9, č. st. 231/10 a č. st. 231/11), pozemku parc. č. 996, který jako zahrada budovu č.p. 176 obklopuje, a dále pozemků s tímto pozemkem sousedících, a to parc. č. 997 a parc. č. 998. Pozemek parc. č. 999 byl geometrickým plánem oddělen z pozemku parc. č. 756/3 původ. pozemkový katastr, a to přibližně v jedné třetině jeho výměry. Zbývající část, dosud označená jako parc. č. 756/3, je ve vlastnictví druhého žalovaného.

Odvolací soud se ztotožnil s názorem okresního soudu, který s odkazem na nálezy Ústavního soudu ČR ČR sp. zn. II ÚS 77/2000 a sp. zn. I ÚS 143/2007 posuzoval, zda bez ohledu na posouzení otázky nabytí vlastnického práva prvního žalovaného k předmětnému pozemku, je namístě poskytnout druhému žalovanému, jako nabyvateli v dobré víře, ochranu jeho nabytého vlastnického práva proti žalobci. Tato úvaha okresního soudu byla zcela namístě, a v souladu s judikaturou Ústavního soudu. Jedná se o judikaturu již zcela ustálenou, z poslední doby lze citovat např. nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 165/11 „Jelikož princip ochrany dobré víry nového nabyvatele působí proti principu ochrany vlastnického práva původního vlastníka, je nutno najít praktickou konkordanci mezi oběma protikladně

působícími principy tak, aby zůstalo zachováno maximum z obou, a není-li to možné, pak tak, aby výsledek byl slučitelný s obecnou představou spravedlnosti. Osoby, jimž dobrá víra svědčí, totiž nenesou žádný díl odpovědnosti za neplatnost smlouvy uzavřené mezi právními předchůdci a s ohledem na svou dobrou víru mohly v mezidobí nemalým způsobem zhodnotit inkriminované nemovitosti. Osobě, která učinila určitý právní úkon s důvěrou v určitý, jí druhou stranou prezentovaný skutkový stav, navíc potvrzený údaji z veřejné, státem vedené evidence musí být v materiálním právním státě poskytována ochrana.“

Odvolací soud je pak toho názoru, že otázku dobré víry druhého žalovaného okresní soud posoudil správně, a jeho závěry mají oporu v provedeném dokazování. Z něho vyplývá, a odvolacímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že to byl první žalovaný, kdo hájil své vlastnické právo k majetku, včetně sporných pozemků, proti nároku uplatněnému u soudu potomkem původního vlastníka Leopolda Thun Hohensteina. Soudní řízení trvalo od roku 1992 do roku 2007. Podle odvolacího soudu pak první žalovaný k prohlášení dle zákona č. 172/1991 Sb. přistoupil v logické časové návaznosti na ukončení zmíněného soudního řízení. Tedy prvému žalovanému není možno vytknout, že by o předmětné pozemky nejevil zájem a bez důvodu by k prohlášení o majetku přistoupil s prodlením a účelově, se záměrem prodeje tohoto majetku. Žalobce byl o postupu prvního žalovaného informován, účastnil se jednání s prvním žalovaným o způsobu uspořádání majetkových vztahů účastníků ke všem pozemkům, jež byly předmětem tohoto soudního řízení, přičemž nebylo prokázáno, že by projevil nesouhlas jak s postupem prvního žalovaného při prohlášení o majetku obce, tak při jeho následném postupu směřujícím k prodeji části pozemků u Lesovny. Proto právní předchůdce druhého žalovaného neměl důvod pochybovat o správnosti postupu prvního žalovaného, o jeho vlastnickém právu k pozemku parc. č. 756/3 původ. pozemkový katastr, a důvod k pochybnostem pak nemohl mít ani druhý žalovaný. Na tomto závěru nemění nic ani personální provázanost druhého žalovaného a jeho právního předchůdce. Osoba, která tyto dva subjekty propojuje, byla fyzickým nositelem dobré víry obou těchto právnických osob.

Podle odvolacího soudu závěr o dobré víře druhého žalovaného ve vlastnické právo prvního žalovaného nenaruší ani námitka žalobce, že jak druhý žalovaný, tak jeho právní předchůdce, v kupních smlouvách potvrdili, že jim je znám faktický stav převáděného pozemku. S ohledem na velikost celého areálu je nepřipadné tvrzení, že z existence stavby bytového domu a hospodářských budov a z jejich oplocení, muselo být druhému žalovanému a jeho právnímu předchůdci zřejmé, že první žalovaný není vlastníkem pozemku parc. č. 756/3. Tento pozemek byl fyzicky oddělen zaměřením, jemuž byl přítomen i pracovník žalobce, proti uvedenému postupu nevznášel námitky. Nebyl proto důvod, aby právní předchůdce druhého žalovaného pojal pochybnosti o správnosti údajů uvedených v katastru nemovitostí.

Odvolací soud navíc nemůže přehlédnout okolnost, že prvním projevem péče o předmětné nemovitosti (včetně budov) ze strany žalobce, je podání této žaloby. Sám přitom připustil stav, kdy na předmětných pozemcích stojí od roku 1946 nezkolaudované a v katastru nemovitostí nezapsané stavby, které jsou užívány jeho nájemci, což rozhodně nemůže být vykládáno jako řádná péče o předmět vlastnictví.

Odvolací soud je toho názoru, že není možno zpochybnit vlastnické právo druhého žalovaného, nabyté v dobré víře, k předmětnému pozemku. Pak je nadbytečné posuzovat, zda skutečně druhý žalovaný nabyl vlastnické právo od vlastníka, či nikoli.

Odvolací soud proto napadený výrok III rozsudku okresního soudu jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil, a to včetně nákladového výroku, proti kterému žádný z účastníků nebrojil. Učinil tak ve správném znění, kdy odstranil údaj uvedený okresním soudem v závorce „(správně má být 756/3)“. Správně je sporný pozemek ve výroku označen v souladu s geometrickým plánem, jenž je součástí rozsudku, a to jako pozemek parc. č. 999. Pozemek parc. č. 756/3 není totožným s pozemkem parc. č. 999, jde o zbývající část pozemku parc. č. 756/3, když vlastnické právo druhého žalovaného k tomuto pozemku parc. č. 756/3 je zapsáno v katastru nemovitostí a nebylo touto žalobou zpochybněno.

Podle § 224 odst. 1, § 140 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. jsou žalobce a vedlejší účastník na straně žalobce povinni společně a nerozdílně nahradit v odvolacím řízení úspěšným žalovaným jejich náklady tohoto řízení.

Ty jsou v případě prvního žalovaného představovány odměnou advokáta za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 9 odst. 3 písm. a) a § 9 odst. 4 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb., třemi paušálními náhradami hotových výdajů advokáta po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., jízdným advokáta k jednání odvolacího soudu z Hradce Králové do Pardubic a zpět osobním automobilem za 398,80 Kč, náhradou za ztrátu času advokáta za dvě půlhodiny po 100,- Kč dle § 14 vyhl. č. 177/1996 Sb., a 21% DPH 2.267,70 Kč, celkem 13.066,50 Kč.

Náklady odvolacího řízení jsou v případě druhého žalovaného představovány odměnou advokáta za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 9 odst. 3 písm. a) a § 9 odst. 4 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb., dvěma paušálními náhradami hotových výdajů advokáta po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., jízdným advokáta k jednání odvolacího soudu z Hradce Králové do Pardubic a zpět osobním automobilem za 322,40 Kč, a 21% DPH 1.495,70 Kč, celkem 8.618,10 Kč.

Odvolací soud ještě nad rámec odvolacího řízení podotýká, že opravným usnesením okresního soudu nebyly odstraněny všechny nedostatky výroku II rozsudku, když stavební parcely čísel 231/8, 231/9 a 231/11 jsou nesprávně označeny bez uvedení zkratky „st. p. č.“. Okresní soud tuto nesprávnost odstraní postupem dle § 164 o.s.ř.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku je možno za splnění podmínek ust. § 237 o.s.ř. podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení, prostřednictvím soudu, jenž ve věci rozhodoval v prvním stupni, k Nejvyššímu soudu

České republiky jako soudu dovolacímu. O přípustnosti dovolání je oprávněn rozhodovat dovolací soud podle § 239 o.s.ř.

V Pardubicích dne 27. března 2014

JUDr. Bořivoj Hájek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Nováková